

Winnaar Boekenweek schrijfwedstrijd!

Rozen

Mijn moeder gaf me nooit karweitjes om te doen toen ik klein was. Ze zei altijd: "Kind, je kunt je hele leven nog huisvrouw zijn. Ga nou maar buiten spelen." Ik had alle vrijheid die ik me kon wensen, zolang ik maar naar huis kwam zodra de straatlantaarns aan waren. Ze had zelf een hekel aan het huishouden en dat maakte het gemakkelijk voor mij. Ze leerde me nooit hoe ik de ramen moest wassen of een overhemd strijken, vaardigheden die ik later toch wel onder de knie kreeg, met al even weinig interesse als mijn moeder.

Een nadeel was haar kookkunst: ze kon niet koken, omdat ze geen geduld had. Alles wat ze op tafel zette, was papperig en zacht en had minstens een half uur op het gasfornuis staan pruttelen. We kenden de reden: ze had niet het geduld kunnen opbrengen om bij het fornuis te blijven staan. Ze ging gewoon weg om andere dingen te doen en herinnerde zich pas veel later dat ze potten en pannen op het brandende fornuis had staan.

Want mijn moeder had één grote liefde die zowel haar tijd als haar aandacht opeiste: haar tuin. Het kleine tuintje aan de voorkant van het huis deed er niet toe en werd alleen bijgehouden voor het oog van de burens. Maar in de achtertuin verzorgde ze haar geliefde rozenstruiken: wel zes of zeven soorten, van alle kleuren en geuren: stamrozen, klimrozen, wit en roze, geel en rood en een diep oranje. Ze was zo trots op de overvloed aan bloemen elk jaar vroeg in de zomer. Ze kon nooit stilzitten in haar tuin: elke keer zag ze weer een toefje onkruid; dan moest ze opstaan en het verwijderen met een venijnig rukje. Ik heb het haar honderd keer zien doen.

Vaak bood ik mijn hulp aan bij het werk in de tuin, ook al was het moeilijk om aan haar standaard te voldoen. Maar ze zong altijd zachtjes in zichzelf als ze bezig was om te rozen te snoeien of ze te bewateren. Ik hield ervan om haar te horen zingen: een lied zonder woorden, zonder een echte melodie, een neuriën van tevredenheid, een lofzang voor alle levende dingen. Als kind dacht ik dat ze zong voor de rozen, om ze voller te laten bloeien en harder te laten groeien. Op die momenten was ze warmer, stiller, met een diepe aandacht die ze nergens anders voor had. We spraken zachtjes en alleen het hoognodige werd gezegd. Als we in de tuin werkten, hield ik meer van mijn moeder dan op andere momenten.

Ik heb haar sterke groene vingers niet geëerfd. Vooral rozen maken het me moeilijk: ze lijken nooit te willen bloeien, de knoppen verwelken al voordat ze zich tot bloemen hebben kunnen openen. Maar ik heb iets anders geëerfd, dat me dierbaar is: haar zachte en onbewuste zingen: ik ben altijd en overal aan het neuriën, een woordloze, toonloze hymne om het leven te prijzen, zoals mijn moeder me geleerd heeft.

Hettie Marzak

